

CARTE DE POVEȘTI

LaterNet
2003

CARTE DE POVEȘTI

Redactor: Răzvan Penescu rpenescu@litternet.ro

Editor format.pdf Acrobat Reader: Iulia Cojocariu icojocariu@litternet.ro

Ilustrațiile: © 2002 Bogdan și Cezar Petri

Text: © 2003 Lucia Verona, Gabriela Vrânceanu Firea, Radu Preda, Olga Delia Mateescu, Cristina Grecu
Toate drepturile rezervate autorilor și Editurii "Carte de Suflet".

© 2003 Editura LiterNet pentru versiunea.pdf Acrobat Reader

Este permisă difuzarea liberă a acestei cărți în acest format, în condițiile în care nu se face nici o modificare acesteia, și nu se realizează profit în urma acestei difuzări. Orice modificare sau comercializare a acestei versiuni fără acordul prealabil, în scris, al Editurii LiterNet este interzisă.

ISBN: 973-8475-03-1

Editura LiterNet

<http://editura.litternet.ro>

office@litternet.ro

Pagina anterioară

Cuprins

Pagina următoare

Editura LiterNet
2003

CUPRINS

Crăciunița <i>de Lucia Verona</i>	4
Țara Sucită Și-Nvârtită <i>de Gabriela Vrânceanu Firea</i>	16
Lebedele Vrăjite <i>de Radu Preda</i>	22
Fata Fără Umbră <i>de Olga Delia Mateescu</i>	30
Zglobiuț <i>de Corina Grecu</i>	51

[Pagina anterioară](#)

[Cuprins](#)

[Pagina următoare](#)

Editura LiterNet
2003

CRĂCIUNIȚA

DE LUCIA VERONA

4

[Pagina anterioară](#)

[Cuprins](#)

[Pagina următoare](#)

Editura LiterNet
2003

Cândva, demult, într-o căsuță ridicată în apropiere de Cercul Polar, în nordul Laponiei pline de ghețuri, s-au născut doi copii gemeni: o fetiță și un băiețel. Cum tatăl lor era Moș Crăciun, băiețelului i s-a pus numele de Crăciunel, iar fetiței – Crăciunița. Trăiau acolo, printre nămeți, se dădeau cu săniuțele, schiau și patinau în voie, se mai și băteau cu bulgări, zburdau prin zăpada albă ca – na, că era să scriu "ca neaua" ! – să zicem ca laptele. Sau ca frișca, pufoasă și dulce. Iar pentru că alți copii nu prea locuiau în preajmă, tovarășii lor de joacă erau renii și câinii. Mergeau și la școală, în satul vecin, și erau primii din clasă, chiar dacă învățătoria o mai certa uneori pe Crăciunița că nu-i atentă sau că pălăvrăgește cu vreo colegă și chiar dacă, uneori, Crăciunel trăgea chiulul împreună cu alți băieți, ca să meargă la pescuit sau, pur și simplu, să se joace. Doar cu multă bunăvoință nu le scădea nota la purtare.

Când au crescut mai mărișori, au început să-și ajut tatăl la muncă. Ei triau scrisorile de la copii, numărau câte perechi de patine, câte cutii cu ciocolată, câte acuarele, câte jucării trebuiau dăruite în fiecare an pentru a îndeplini dorințele tuturor, apoi împachetau cadourile și le puneau în sacul lui Moș Crăciun. Iar la vremea potrivită, înhămau renii la sania aurită și urcau în ea sacul cel greu. Mai târziu, când lui Crăciunel a început să-i crească barba, tatăl lui l-a luat cu el la drum, ca să-l ajute la cărat. O dată chiar l-a lăsat să împartă el darurile unor copii, dar Crăciunel a încurcat pachetele și n-a avut răbdare să asculte poezia (cam lungă, ce-i drept) recitată de o fetiță. "Mai ai de învățat, fiule! Să fii Moș Crăciun nu-i o meserie ușoară!"

Ar fi vrut și Crăciunița să meargă la împărțit daruri, dar pe atunci fetele nu aveau voie să joace acest rol. Așa că se mulțumea să citească scrisorile și să ambaleză frumos pachetele. Numai că, trebuie s-o spunem, o cam plictisea să facă mereu același lucru, în același loc. Își dorea să plece departe, să vadă și ea lumea cea mare, despre care învățase la geografie și

despre care tatăl ei, Moș Crăciun, dar mai nou și fratele ei, Crăciunel, îi povesteau atâtea minunății.

Poate de aceea, ca să vadă lumea largă, Crăciunița, ajunsă la vârsta măritişului, l-a ales pe Gerilă, un văr mai de-a șaptea spiță, care, ca și Moș Crăciun, ducea daruri copiilor, dar pe alte meleaguri, departe, departe. Era voinic, rumen la față și bun de gură, povestea câte-n lună și-n stele; din păcate cam trăgea la măsea și, când se îmbăta mai tare, trântea cu căciula de pământ, își scutura barba și se pornea un viscol... și tare-i plăcea lui Moș Gerilă viscolul. Viscol l-a numit și pe primul fiu născut de Crăciunița. Dar, după un timp, Crăciuniței începu să i se facă dor de ai ei, de căsuța din nordul Laponiei. Se simțea singură, deși avea aici familie, trei copii de crescut, de îngrijit și de educat, ca să nu mai vorbim de soțul ei care, când nu era plecat cu daruri pentru copii (și asta, știți, se întâmplă doar o dată pe an), stătea mai mult prin cârciumă decât acasă. Și viscolea prin ținuturile acelea... "O să te ducă la pierzanie atâta băutură", îl certa Crăciunița. Dacă așa a fost sau altminteri, nu se știe.

Într-o iarnă, Moș Gerilă a încărcat sania, a înhămat renii, ajutat de Viscolaș, băiatul cel mare, și a plecat la drum. Era treaz, pentru că, deși chefliu și bețivan de felul lui, Moș Gerilă avea principii și nu bea niciodată când pornea cu sania să ducă darurile pentru copii. Numai că nu s-a mai întors. L-au așteptat o zi, două, trei, o săptămână... S-au întors doar renii, trăgând după ei sania goală. Crăciunița, care învățase să vorbească cu renii, a încercat să-i iscodească, să afle ce s-a întâmplat, unde-i Moș Gerilă. Dar renii, oricât de bucuroși să mai schimbe o vorbă, nu puteau – sau nu voiau – să spună nimic despre soarta lui Moș Gerilă.

Jale mare pe biata Crăciunița, rămasă cu cei trei copii și cu toate grijile gospodăriei. Noroc că Viscolaș era deja flăcău și a preluat îndatoririle tatălui său. Cel puțin în parte. Când a văzut

că băiatul se descurcă binișor, Crăciunița și-a luat ceilalți doi copii, pe Geruleț și pe Zăpezica, și s-a întors la casa părintească, în Laponia.

Aici nu-l mai găsi decât pe actualul Moș Crăciun, nimeni altul decât fratele ei geamăn, Crăciunel. Crăciunel se bucură foarte mult să-și revadă sora și să-și cunoască nepoții, în primul rând pentru că ținea la familie, dar și pentru că spera ca ei să-l ajute, pentru că nu mai dovedea singur. După dispariția lui Moș Gerilă, mulți dintre copiii cărora acesta le aducea an de an daruri s-au îndreptat către Moș Crăciun, așa că nu putea să-i dezamăgească. Dar era greu de citit și mai multe scrisori ca până atunci, de făcut și de transportat și mai multe pachete cu daruri. Viața de Moș Crăciun nu e simplă deloc.

Crăciunița a devenit, plină de elan (adică de avânt, nu de patrupedul rudă cu renul), mâna dreaptă a lui Moș Crăciun, pe care continua, firește, să-l strige Crăciunel, că doar erau frați. Și noi tot Crăciunel îl vom numi în această poveste, dar, atenție, copii, când vine cu daruri la voi, să-i spuneți frumos Moș Crăciun, așa cum v-a învățat mămica.

Revenind la Crăciunița, trebuie să spun că era în același timp secretară, documentaristă, designer și manager (funcții noi în administrația lui Moș Crăciun, dar absolut necesare în condițiile avalanșei permanente de scrisori de la copii). De altfel, evidența se ținea pe calculator, pentru că Moș Crăciun voia să fie în pas cu vremurile. N-avea încotro. Când copiii cer păpuși Barbie, Pokemoni, Action Men sau Nintendo, Moșul nu poate să rămână la soldăteii de plumb și la tricicletele din secolele trecute. Muncă multă, nu glumă. Și mai avea și treburile gospodăriei. Noroc că Geruleț și Zăpezica erau destul de mari s-o ajute.

Crăciunița își dedica o mare parte a timpului citirii scrisorilor de la copii. Citea, nota cererile, apoi trecea datele în calculator. Avea pentru asta un program special, conceput de fiul

[Pagina anterioară](#)

[Cuprins](#)

[Pagina următoare](#)

Editura LiterNet
2003

ei, Geruleț, mare specialist în informatică, autor și al paginii de Internet a lui Moș Crăciun. Iar după ce termina de citit și clasat scrisorile, Crăciunița aduna dulciurile și celelalte cadouri și le pune în sacul lui Moș Crăciun. Să nu care cumva să credeți că sacul ăsta e un sac ca toți sacii, chiar dacă, la prima vedere, așa arată. În realitate, este un sac fermecat, care oricât ai pune în el nu se umple și oricât ai scoate din el nu se golește.

Mă opresc puțin ca să vă povestesc că, odată, niște oameni răi au încercat să fure sacul lui Moș Crăciun. Nu-i ispiteau darurile, nici nu doreau să le dea copiilor; lor le trebuia sacul, voiau să-l desfacă, apoi să facă din el portofele și să se îmbogățească. Numai că nu degeaba e sacul lui Moș Crăciun un sac fermecat. Intrat pe mâinile tâlharilor, și-a schimbat însușirile. Nu mai puteai pune nimic în el de plin ce era, dar nici să scoți. S-au chinuit ei ce s-au chinuit, au căutat să descoasă sacul, să-l taie, să-l rupă, dar în zadar. De ciudă, au încercat să-i dea foc, dar să vezi minune – sacul nu voia să ardă. Până la urmă l-au dus înapoi și l-au pus pe furiș în sania cea aurită, de unde-l luaseră. Moș Crăciun, care-l căutase peste tot, se miră când îl văzu la locul lui, dar nu avea timp să dezlege misterul. Era grăbit, îl așteptau copiii. Iar sacul fermecat, odată revenit la Moș Crăciun, era din nou ca înainte, adică oricât puneai în el, nu se umplea și oricât scoteai din el, nu se golea.

Numai că, într-un an, s-a întâmplat că nici măcar sacul cel fermecat nu a fost destul de încăpător pentru toate darurile, așa că Moș Crăciun a trebuit să facă mai multe drumuri. La un moment dat, obosit (nu-i ușor să conduci sania trasă de reni tocmai de la Cercul Polar, iar apoi să cobori pe coș în fiecare casă cu copii), s-a gândit că ar fi bine să aibă un ajutor, care să împartă și el daruri. L-ar fi luat pe Geruleț, dar flăcăul l-a refuzat:

– Nu te supăra, unchiule, dar tocmai am găsit un virus în calculator și, dacă nu scap de el, ne distruge banca de date.

Ce putea să spună Crăciunel? Înțelegea ce treabă importantă are băiatul, doar era un Moș Crăciun modern, dar nu putea să nu se simtă un pic dezamăgit, ba chiar neliniștit: "Ce se va întâmpla când voi fi prea bătrân ca să mai car sacul cu daruri? Cine îmi va lua locul?".

Dar până atunci mai erau ani mulți, Crăciunel era un Moș Crăciun încă în floarea vârstei, problema era mai degrabă de moment: cum să facă pentru ca toți copiii să primească la timp darurile. În cele din urmă, apelă la Crăciunița. Sora lui geamănă semăna foarte bine cu el, era și ea înaltă și voinică, iar vocea ei, joasă și plină, părea voce de bărbat. Doar că, bineînțeles, nu avea barbă.

Crăciunița nu ezită nici o clipă. De când visa ea să îmbrace mantia lui Moș Crăciun și să dăruiască bunătați copiilor din lumea largă! Zis și făcut, își puse mantia, o barbă albă, din vată pufoasă, înhămă renii la sania argintată (sania aurită o folosea numai Crăciunel), încarcă un sac cu daruri și porni la drum. A fost foarte frumos, exact cum își dorise: intra în case, copiii îi arătau pomul de Crăciun împodobit cu globuri și beteală, spuneau poezii, cântau, interpretau scenete. Crăciunița îi lua pe rând pe genunchi, îi întreba câți ani au, dacă au fost cuminți și ce note au luat la școală sau ce isprăvi au făcut la grădiniță, apoi le dădea darurile pregătite și pleca mai departe.

Totul mergea, deci, cum nu se poate mai bine, când, din senin, s-a abătut nenorocirea. Ba chiar mai rău, aș putea zice, catastrofa: Crăciunița, în costumul ei de Moș Crăciun, tocmai luase în brațe un băiețel și voia să-l întrebe câți ani are, când acesta a tras cu putere de barba cea albă din vată pufoasă. Barba s-a dezlipit și...

Mai târziu, amintindu-și ce rușine pățise, Crăciunița nici nu mai știa cum a ajuns în sanie, cum au purtat-o renii prin văzduh, cum a ajuns acasă... O dureau vorbele și lacrimile copilului:

[Pagina anterioară](#)[Cuprins](#)[Pagina următoare](#)

Editura LiterNet
2003

– Nu ești Moș Crăciun!

A plâns Crăciunița, dar ce-a mai plâns! Nu se mai putea opri, lacrimile îi curgeau șiroaie, râuri de lacrimi, oceane de lacrimi, nu-i mai ajungeau toate batistele din casă.

A fost o iarnă foarte ploioasă din cauza asta. Așa e regula. Când își scutură Moș Crăciun barba, se pornește viscolul (același efect îl avea cândva și barba lui Moș Gerilă); când strănută Geruleț, se lasă firește ger; când se piaptăna Zăpezica, ninge cu fulgi mari și se așterne zăpada, numai bună pentru săniuș, iar când plânge Crăciunița, plouă.

Spuneam că iarna a fost ploioasă, dar la fel a fost și primăvara, ba chiar și vara, pentru că biata Crăciunița nu se mai oprea din plâns. Crăciunel încerca s-o consoleze, amintindu-i că nici lui nu-i mersese prea bine la prima încercare. Zăpezica nu știa cum să-i mai intre în voie, vedea singură de toate treburile casei, iar Geruleț regreta amarnic greșeala făcută:

– E numai vina mea. Dacă mergeam eu cu unchiul Crăciunel, în loc să stau la calculator, nu se întâmpla așa nenorocire.

Pe la sfârșitul verii, plânsul Crăciuniței se mai potoli. Cădeau primele frunze, venea toamna și, o dată cu ea, primele scrisori ale copiilor către Moș Crăciun.

Cum Crăciunița avea simțul datoriei, și-a șters lacrimile și a început, ca în fiecare an, să citească scrisorile, să noteze cererile, să le clasifice... Între două scrisori, mai suspina uneori, gândindu-se la soarta ei amară. Visul ei de Moș Crăciun fusese sfârâmat, distrus. Oare ce-i va mai aduce viața? Nu avea și ea dreptul la împlinire?

Dar nu prea avea timp pentru asemenea frământări. Maldăre de scrisori soseau în fiecare zi. Trebuia să le citească, dar nu oricum, ci cu mare atenție, pentru ca nu cumva Moș Crăciun să neglijeze vreo dorință sau, Doamne ferește, să lase vreun copil fără darul visat.

Scrisorile, chiar dacă toate semănau între ele prin aceea că îi cereau Moșului ceva, erau în același timp foarte diferite. După chipul și asemănarea copiilor. Unele erau scrise curat, frumos, chiar caligrafic, pe hârtie liniată. Altele aveau pete de cerneală, litere strâmbe, rânduri care urcau sau coborau, de parcă ar fi vrut să iasă de pe coala de hârtie. Dar nu se deosebeau doar prin aspect, ci și prin greșelile de ortografie și gramatică – sau, în cazurile fericite, lipsa acestora; uneori, dintr-o epistolă scrisă mai în grabă lipseau litere; alteori, scrisorile păreau – și chiar erau – scrise de părinți sau de vreun frate sau vreo soră mai mare, evident la dictarea copiilor.

Spuneam cu vreo cincisprezece rânduri mai sus că scrisorile semănau între ele. Toate începeau cu "Dragă Moș Crăciun" și continuau cu "te rog să-mi aduci...". Și, în general, toate cereau cam aceleași lucruri: ciocolată, banane și portocale, hăinuțe, jocuri Lego, Pokemoni, Action Men, păpuși Barbie, puzzle, trotinete, triciclete, cărți cu povești, patine... și iar ciocolată, jocuri, Pokemoni, păpuși Barbie... Crăciunița citea scrisorile copiilor, trecea în calculator ciocolata, bananele, păpușile Barbie, trotinetele, Pokemonii... Cam monotona activitate, am putea spune. Chiar plictisitoare. La un moment dat, pe Crăciunița aproape că o fură somnul. Dar când să adoarmă, privirea îi căzu pe un șir de cuvinte mai altfel decât se obișnuise: "Moș Crăciun, te rog să te duci și la colegul meu de clasă Filip. Tăticul lui e șomer și acum i-au evacuat din casă, iar copiii la școală spun că la el nu vine Moș Crăciun, că n-are casă unde să vină, dar eu te rog să-l găsești, și să-i duci ghete de iarnă, și un fular, și patine. Și să-l ajuți pe tatăl lui să aibă de lucru". Crăciunița, uimită (era prima oară când un copil îi cerea lui Moș Crăciun un dar pentru altcineva), puse scrisoarea deoparte, lângă jurnalul în care-și scria cheltuielile zilnice și întâmplările mai ieșite din comun. Asta după ce notă în calculator ghetele

și fularul pentru Filip. Și patinele, firește. Cât despre băiețelul care trimisese scrisoarea, acesta uitase să ceară ceva și pentru el.

A doua zi, ce să vezi? O altă scrisoare, și mai ciudată: "Dragă Moș Crăciun, eu sunt în clasa întâi și am scris până acum șaptesprezece povești, pe care le-am citit apoi copiilor din clasă, că ei nu știu încă să citească. Eu am învățat să scriu și să citesc demult de tot, de când aveam patru ani, și am o carte cu autograf de la un scriitor adevărat. Eu vreau să te rog să-mi aduci talent, ca să ajung și eu o scriitoare adevărată și să scriu cărți mari, ca acelea din biblioteca lui tata".

"Ha, ha, ha!", râse Crăciunel când Crăciunița îi arătă scrisoarea. "Păi să-i duc un calculator, ca să poată să scrie mai ușor, că talent n-am cum să-i dau". Apoi se duse să hrănească renii.

Crăciunița era de altă părere, dar n-avea rost să se certe cu fratele ei; gânditoare, puse cu grijă scrisoarea la un loc cu cea din ziua precedentă.

Trecură două zile fără evenimente, apoi o nouă scrisoare poposi alături de primele două: "Moș Crăciun, nu știu dacă ai să poți să-mi aduci ce-ți cer. Eu te rog să-mi aduci o minune. L-am auzit eu pe nenea doctorul spunându-i lui tata că e nevoie de o minune ca să se facă mama sănătoasă. Te rog eu să mă ajuți acum, că atunci când o să fiu mare mă fac doctor și o să inventez un medicament care vindecă toate bolile". Scrisoarea își găsi locul alături de celelalte două. Apoi, scrisorile acestea mai ciudate, mai deosebite, începură să vină din ce în ce mai des. Ziua și scrisoarea. Uneori, chiar două pe zi. Crăciunița începuse de-acum să le aștepte, să le caute printre miile de răvașe care soseau zilnic pe adresa lui Moș Crăciun.

"Moș Crăciun, te rog să-mi dai ceva să rămân copil, ca să vii la mine în fiecare an, toată viața".

"Moș Crăciun, eu te rog să-î spui doamnei educatoare să mă lase să fiu Moș Crăciun la spectacol. Mi-a zis că fetele nu au voie. De ce nu au voie?". Aici, Crăciunița oftă și o lacrimă i se rostogoli pe obraz. "Eu și când ne-a întrebat ce vrem să ne facem când vom fi mari am spus că vreau să fiu Moș Crăciun, ca să merg în toate casele, copiii să spună poezii, iar eu să le dau daruri. E cea mai frumoasă meserie!"

"Eu, când voi fi mare, voi fi președinta Europei și am să rezolv toate problemele copiilor și oamenilor, dar până atunci te rog să-mi aduci un pic de infinit sau măcar o carte despre infinit. Sper că știi ce-î aceea infinit, că mie mi-a explicat Mușa. Mușa e mătușa mea".

"Dragă Moș Crăciun, eu te rog să-î aduci Oanei un ursuleț nou, de pluș maro, că pe cel vechi i l-am stricat eu când am vrut să-î pun un motor cu baterie, ca să se miște singur. Eu când eram la grădiniță o iubeam pe Anamaria, dar acum o iubesc pe Oana, și când am să fiu mare am să fac jucării pentru copii, dar mai mult pentru băieți, pentru că fetele se joacă mai mult cu păpuși".

"Moș Crăciun, eu am o problemă. Am făcut cu mai mulți băieți din clasă o formație și am dat mai multe spectacole anul trecut, dar acum ne-a plecat basistul, așa că te rog să-î aduci lui Mihai o chitară bas, ca să poată cânta cu noi".

În fiecare seară, după ce-și termina treburile, după ce toți ai casei se duceau la culcare, Crăciunița citea și recitea aceste scrisori, se gândea la copiii care le scriseseră: copii talentați, copii deștepți sau, pur și simplu, buni la suflet. Ce să facă pentru ei, ce să le dăruiască? Grea întrebare. Câte nopți nedormite, câte gânduri, câte frământări...

Treceau zilele și nopțile, se apropia iarna, căzuseră deja primii fulgi de zăpadă în toată emisfera nordică (în cea sudică, oamenii se duceau la plajă. Acolo, de Crăciun, doar în poze au

zăpadă). Ninsese deci, semn că Zăpezica își pieptăna cosițele, dar Crăciunița încă nu găsisese răspuns la următoarele întrebări: "Ce să le dea celor care nu cer nimic? Dar celor care cer ceea ce numai Dumnezeu poate să dea: talent, minuni sau... un pic de infinit? Ce să facă ea, ce să născocoască?"

O nouă scrisoare, sosită doar cu câteva zile înainte de Crăciun, îi dădu ideea.

"Dragă Moș Crăciun, eu aș dori, dacă poți să-mi aduci, o pereche de aripi, ca să pot să zbor departe".

Asta era! Aripi. Sigur că da! Aripi pentru copiii care vor să zboare. Dar ce fel de aripi? Din pene, ca ale păsărilor? Din metal, ca ale avioanelor? Crăciunița dădu din cap, nemulțumită. De ce nu avea mai multă imaginație? Își dădu singură răspunsul: pentru că gândea ca un om mare, nu ca un copil. Reciti scrisorile, pe unele chiar de două ori, până în mintea ei deveni clar cum trebuie să arate aripile. Apoi se apucă de treabă. Lucră zi și noapte, fără să doarmă, fără să mănânce. Cu o zi înainte de Crăciun, se declară mulțumită. Aripile erau gata.

Mai rămânea o singură problemă: cum să ajungă aripile la copii? Crăciunel o refuză categoric:

– Am deja prea multe daruri de dus. Iarăși va trebui să fac mai multe drumuri, mai vii și tu cu aripile astea... Nu zic, ideea nu e rea, dar eu nu am cum să te ajut. Gândește-te că am de vizitat milioane de copii...

Crăciunița trebui, deci, să se descurce singură. Se decise fără să stea prea mult pe gânduri. Le va duce chiar ea, cu sania argintie. Dar nu se va mai deghiza în Moș Crăciun, asta nu, niciodată, după ce pățise anul trecut. Va merge ca ea însăși. Se înveșmântă într-o mantie roșie, tivită cu blană albă, își puse cizmulițe elegante, cu toc înalt, tot roșii, tot cu tiv de blăniță,

se fardă, își despleti părul și și-l pieptănă cu grijă. Avea părul lung, blond și ondulat; buclele aurii i se revărsară pe umeri și pe spate. Se privi în oglindă. Da, arăta foarte bine. Exact cum trebuia. Urcă în sanie și, cu pletele fluturând, porni la drum.

În anul acela, mulți copii au primit, pe lângă alte daruri, și o pereche de aripi. Străvezii și strălucitoare, ca ale îngerilor, aceste aripi aveau însușiri miraculoase: cei care le primeau deveneau mai buni, mai deștepți, mai talentați, mai curajoși, mai puternici... și doar ei puteau să le vadă, nimeni altcineva.

Numai târziu, uneori după ani de zile, își dădeau seama cei din jur și se minunau: "Ia uite cum reușește copilul ăsta să facă tot ce vrea, parcă ar avea aripi!". Singura care nu se mira (dar se bucura de fiecare dată) era Crăciunița. I se părea lucrul cel mai firesc din lume ca aceia cărora le-a dăruit aripi să ia premiul Nobel, să ajungă șefi de stat, să scrie cărți sau, pur și simplu, să facă bine celor din jur.

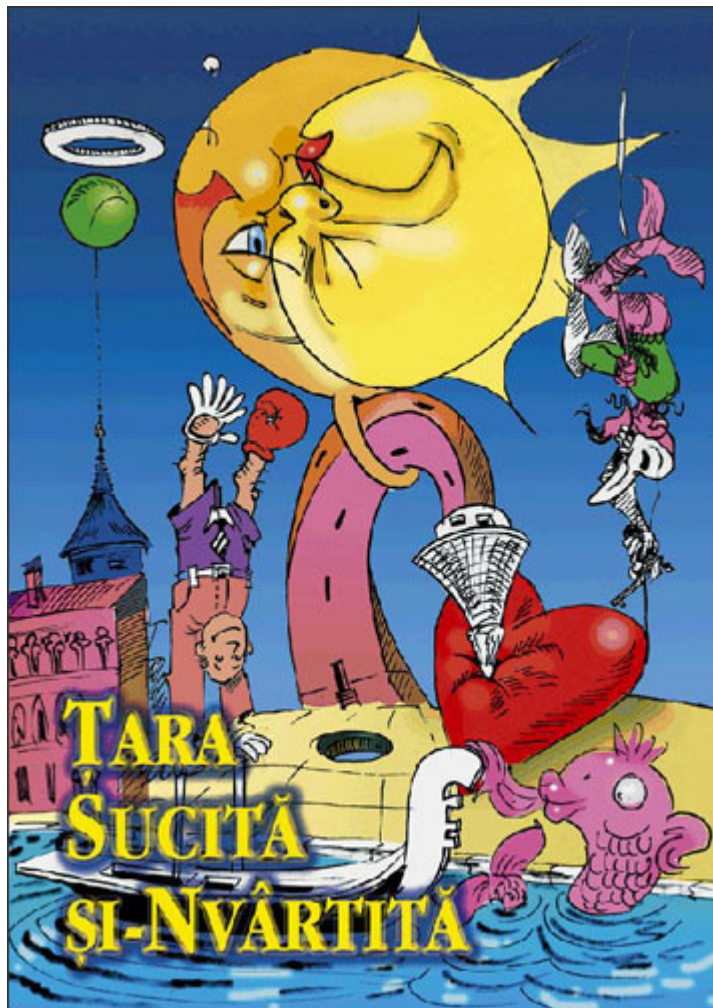
De atunci, așa a rămas: în fiecare iarnă, Moș Crăciun vine cu daruri la toți copiii, dar numai la unii dintre ei – și ați înțeles, desigur, la cine – vine și Crăciunița...

ȚARA SUCITĂ ȘI-NVÂRTITĂ

DE GABRIELA VRÂNCEANU FIREA

16

[Pagina anterioară](#)

[Cuprins](#)

[Pagina următoare](#)

Editura LiterNet
2003

N –a fost odată ca niciodată și nici nu știm dacă va fi, ca să avem ce povesti...
Totul e doar un vis... Unul adevărat, așa cum sunt toate visele minunate, mai puțin cele visate cu ochii deschiși, care pot fi și înnourate, uneori...

Se făcea că, în ținutul despre care vorbim, ziua era noapte și noaptea era zi, Luna era Soare și Soarele – Lună, frumusețea era urâtenie, iar urâtenia – frumusețe, binele era rău și răul – bine, curățenia era mizerie și mizeria – curățenie, albul era negru și negrul – alb, tristețea – bucurie și bucuria – tristețe, iubirea era ură și ura – iubire.

Totul era cu susul în jos față de celelalte așezări. De aceea, poate, se și chema Țara Sucită și-Nvârtită, ca o plăcintă dospită. Aici văzuse lumina zilei o fetiță. O fetiță ca oricare alta, dar oarecum ciudată pentru toată lumea din ținut, deoarece, prin ochii ei, lucrurile erau pe dos.

Ați înțeles, desigur, că pentru ea ziua era lumină, urâtă era minciuna și respingătoare – ura. N-avea prieteni, n-avea dușmani. Ca orice om obișnuit, vecinii n-o luau în seamă, iar frații uitau că există. Zile întregi habar n-aveau dacă mai trăiește.

Doar mama ei o îngrijea, ca orice mamă, ca și cum ar fi fost un copil obișnuit, după toate regulile și obiceiurile Țării Sucite și-Nvârtite. Într-o zi oarecare, fetița noastră urcă în podul casei și își căută de joacă, de una singură, așa cum făcea de când se știa. Singurătatea o apăsă atât de tare, încât simțea că inima nu-i mai încape în piept și, curând, o va lăsa să plece unde-o vrea, iar ea se va stinge pe picioare. Nimeni nu îi putea explica de ce ea e altfel decât toată lumea și de ce s-a mai născut, dacă tot trebuia să trăiască într-o lume în care nimic nu era cum simțea ea.

De câțva timp, ținea un jurnal în care, printre lacrimi și suspine, strecura povești despre ea, despre viața din Țara Sucită și-Nvârtită, și despre oamenii de-acolo, care erau atât de fericiți cu traiul lor, pentru că așa apucaseră de când se știau. Dar la ce bun să ții un jurnal, în care ai scris tot ce era de scris, ai povestit și ce nu era de povestit și care ți-a suportat toate plânsetele și frământările?

Cu o furie care parcă nu era a ei, fata rupse paginile jurnalului și le dădu drumul pe ferestruica podului, în chip de avioane. Planoarele de hârtie o apucară care-ncotro văzură sau nu văzură cu ochii. Fiecare ajunse în altă parte: în păduricea de la marginea satului, în căpița cu fân a vecinului, în calea unui om întors de la câmp, prin aer și prin văzduh... Dar cine mai stătu să afle pe unde au nimerit paginile smulse din caietul – până mai ieri – obiectul prețios al fetei?

Un astfel de avion, prins de un vârtej cald de vânt, plecă într-o călătorie mai lungă. Poate că așa i-o fi fost sortit lui, să treacă granițele și să ajungă în mâinile unui băiețel, care-și asmuțea zmeul către nori... Dar în cu totul alt ținut.

Băiețelul citi pe nerăsuflăte răvașul venit, desigur, dintr-o altă lume și fu atât de impresionat de povestea fetei din Țara Sucită și-Nvârtită, încât zile în șir așteptă să mai primească și alte vești... Privea ore întregi spre cer și implora Luna și stelele să-i liniștească dorința de a o salva pe fetița nefericită. Era și curiozitate la mijloc, dar martor îi era Cel de Sus că mai puternic era imboldul de a o cunoaște și de a-i aduce în viață un strop de bucurie.

La el, în Țara Fenomenală, lucrurile stăteau mai bine: noaptea era noapte, ziua – zi, bunul – bun și răul – rău. Totul era minunat și nici o umbră de tristețe nu întuneca fețele vesele ale

copiilor. Părinții, ca toate mămicile și ca toți tăticii de pe pământ, aveau grijă ca absolut nimic să nu le lipsească și zâmbetul lor să le însenineze viața.

Băiatul credea că viața lui și a familiei sale este perfectă. Până în ziua în care citi ghemotocul de hârtie venit de peste mări și țări. Nu prea înțelegea la ce se referea fetița când pomenea despre "iubire"... Cuvântul ăsta i se părea cel puțin curios, nu-l mai auzise niciodată și nu știa dacă este ceva de rău sau de bine, dacă este ceva care se îmbracă sau se mănâncă, dacă este vietate sau lucru pur și simplu. Băiețelul se consola singur: "Nu poate fi ceva atât de grav... Voi rezolva cu forțele mele această situație, doar sunt bărbat!!!".

Își întrebă părinții, bunicii, îi rugă și pe înțelepții ținutului să-i spună încotro se află Țara Sucită și-Nvârtită. După câteva zile de interogatorii, deși nu află mare lucru, porni să o salveze pe fetița bătută de soartă. Lung îi fu drumul, lungi nopțile, grele încercările și grele desăgile pe care le căra după el, cu diferite lucruri din Țara Fenomenală. Era sigur că fetița va recunoaște, printre lucrurile aduse de el, ceva care să semene, măcar, cu ciudățenia pe care ea o numea "iubire".

O găsi pe fată când credea mai puțin, tot singură și tot înlăcrimată, cu tâmplele lipite de geamul de la ferestruica din podul casei. Când îl văzu, fata nu-și putea crede ochilor. Se gândea că visează sau că a murit și că ce e în fața ei este, de fapt, viața de după moarte. Băiețelul – care, cât călătorise, devenise un băiat în toată puterea cuvântului – îi istorisi cum a aflat de ea: când încă mai mânuia zmee de hârtie și când mai credea că ele or s-alunge ploaia. Fata, buimăcită de cele auzite, se hotărî, totuși, să plece cu el oriunde, numai să nu-și mai ducă zilele în țara în care noaptea era zi și ziua – noapte... Nici măcar fraților nu le spusese nimic, doar mamei îi lăsă un bilețel, prin care o înștiința că pleacă într-un alt colț de lume, în altă țară, să-și caute norocul și fericirea.

Pe drumul spre Țara Fenomenală, băiatul îi povesti cum se trăiește la el acasă, cu ce se ocupă oamenii, cum dorm, cum mănâncă, cum arată și mult mai multe despre familia și prietenii lui. Fata îl asculta, ca și cum i-ar fi vorbit Destinul însuși. Se ciupea, când și când, ca să afle dacă nu visează. Era cu-adevărat fericită, deși nu știa prea bine încotro merge și cine este cel care o salva.

La un moment dat, băiatul își luă curaj și o întrebă la ce se gândește când spune "iubire", că el nu a mai auzit despre cuvântul ăsta și este singurul lucru pe care nu-l va găsi în Țara Fenomenală, pentru că lipsește cu desăvârșire. Fata tresări și rămase pironită locului. Nu-i venea să creadă... "Am fugit din Țara Sucită și-Nvârtită, unde toate lucrurile erau pe dos și, acum, alerg către țara fără iubire... Parc-aș fi blestemată!".

I se părea incredibil: să pleci de la rău la mai rău... Băiatul nu știa ce se întâmplă: nu crezuse că e ceva atât de grav să trăiești fără iubire... Nu-și imaginase că iubirea e de neînlocuit... Era răvășit. Fata, la rândul ei, căuta o ieșire din impas: nu-și putea abandona binefăcătorul doar pentru că el n-o iubea. N-avea s-o iubească niciodată și nu era nici o speranță să se schimbe ceva.

Și dacă, totuși?

Ca din cer, îi veni o idee. Îl întrebă pe micul ei prinț dacă știe să citească. El răspunse, dintr-o suflare, că DA! Îl mai întrebă și dacă știe să scrie... La fel, el îi răspunse: DA! "Dar să cânti știi?", apărură o nouă întrebare. "DA! DA! DA!", răspunse băiatul înflăcărat. "Deci, știi să înveți!", exclamă fata ușurată. "DA", răspunse din nou băiatul, neștiind la ce se gândește ea, dacă e un joc de cuvinte, un joc oarecare sau ceva serios. "Pot, fac orice, numai să nu te întorci din drum și să vii, mai departe, cu mine!".

Fata zâmbi, pentru prima dată mai șiret, la gândul că va avea de muncit, dar nu va fi imposibil... Băiatul va trebui, pur și simplu, să învețe să iubească...

Și își văzură de drum... Băiatul nu mai înțelegea nimic.

Dar știa că va face tot ce îi va cere fata.

Și ea nu avea deloc pretenții mari.

Voia doar ca el să învețe.

Ce? Nici nu mai conta.

Dragi copii și bunici (sau cei care le citiți), orice poveste adevărată se încheie cu o morală sau cu o formulă, cum ar fi: "Și au trăit fericiți până la adânci bătrâneți" sau "și-am încălecat pe-o șa, și v-am spus povestea-așa...". Dar pentru că în Țara Sucită și-Nvârtită toate erau cu susu-n jos, nici poveștile nu aveau un final normal, cu morală și învățăminte, ci se terminau în coadă de pește. Totuși, pentru că eroii noștri se îndreptau spre Țara Fenomenală, fără iubire, dar cu drag de carte, am putea găsi împreună un sfârșit al poveștii. Voi ce credeți?

A învățat băiatul ce este iubirea?

Sau fata s-a consolată și a uitat ea însăși că iubirea face să răsară Soarele într-o zi ploioasă, înflorește florile pe vreme rea și aduce ploaia când pământul e uscat și lipsit de rod?

LEBEDELE VRĂJITE

DE RADU PREDA

22

[Pagina anterioară](#)

[Cuprins](#)

[Pagina următoare](#)

Editura LiterNet
2003

De ce oare lebedele nu stau cu noi de Crăciun? Lor nu le aduce Moșul daruri? Dar acolo unde se duc ele, în țările calde, există brazi de Crăciun?

Călinuș stătea pe malul lacului, tulburând din când în când luciul apei cu câte o piatră, aruncată neglijent, în timp ce gândurile îi zburau alături de lebedele care își luaseră zborul. Spre țările calde, așa îi spusese lui cineva. Cine anume, nu-și mai aducea aminte, nici nu era important. Cert este că prințesele lui, pe care le admira ore în șir toată vara, își luau zborul o dată cu prima brumă și mai apăreau tocmai primăvara viitoare.

Era atât de fascinat de eleganța cu care stăpâneau lacul, încât stătea ore în șir să le admire. Tovarășii lui de joacă începuseră chiar să-l ia peste picior și îl porecleau Lebădoiul. Doar Cora, colega lui din prima bancă, îi împărtășea cumva pasiunea, însă doar pe furiș, ca să nu-și atragă, la rândul ei, cine știe ce poreclă de la copiii răutăcioși.

Astăzi însă, văzându-l atât de trist pe Călinuș, își luase inima în dinți și se așezase alături de el pe malul lacului.

– Știi, Cora, rupse el tăcerea într-un târziu, dacă aș avea aripi, mi-aș lua acum zborul după ele... Tare aș vrea să știu unde se duc. Cred că m-ar primi în stolul lor.

– Poate, dacă am fi cuminți, ar apărea Zâna cea Bună, spuse visătoare fetița. Cu bagheta ei magică ne-ar putea transforma în două lebede și am putea să zburăm după ele. Sau poate ne-ar duce ea în zbor până în țările calde.

– Dar tu nu vezi că nu vine Zâna cea Bună? Dacă ai ști cât am rugat-o...

– Poate n-ai rugat-o așa cum trebuie. Sau poate n-ai fost destul de cuminți.

– Hai s-o rugăm împreună!

– Hai!

Cei doi copii își împreună mânuțele, închiseră ochii și începură să se roage fierbinte.

Au trecut așa minute, poate chiar ore, dar Zâna cea Bună nu se arăta. Dezamăgiți, cei doi copii se îndreptară spre casele lor. Începuse să se întunece, iar frigul devenea pătrunzător.

* * *

A doua zi, la școală, Doamna i-a pus pe copii să deschidă caietele de compunere și să aștearnă pe hârtie o scrisoare către Moș Crăciun, în care să-i spună acestuia ce cadouri își doresc și, pentru a fi cât mai convingători, să-i povestească Moșului cât de cuminți au fost și câte fapte bune au făcut de anul trecut. Într-un minut, penițele au început să alerge frenetic pe hârtie. Imaginația copiilor nu avea limite când era vorba de darurile pe care și le doreau. Într-o cascadă amețitoare se înșirau în compunerile lor toate visele copilăriei. Mai greu a fost când a sosit timpul să povestească faptele bune. Dar, cu puțină imaginație, a fost trecut și acest obstacol. Se gândeau ei că Moșul oricum nu va avea timp să verifice toate scrisorile și, în plus, el era tare bun. Chiar dacă s-ar fi prins că Paulică, de exemplu, s-a dus să joace fotbal în loc să plivească de buruieni răsadurile de roșii din curtea bunicii, nu s-ar fi supărat prea tare. În fond, nu erau chiar atât de multe buruieni, iar roșiile bunicii oricum erau cele mai bune.

Călinuș însă nu părea atins de frenezia colegilor lui. A stat o vreme și a privit în gol, cu foaia albă în față. Gândurile îi zburau departe, departe de tot, către țările calde, acolo unde erau lebedele lui dragi. Într-un târziu a simțit mâna Doamnei, care îl mângâia ușor pe cap. A luat stiloul și a început să scrie:

"*Dragă Moș Crăciun,*

Anul acesta am o rugămintă specială pentru tine. Aș vrea să împodobești cu peștișori de argint bradul pentru mine și să-l duci lebedelor, acolo unde sunt ele și, dacă nu-ți cer prea mult, te-aș ruga s-o convingi pe Zâna cea Bună să mă ducă în zbor până la ele, doar atât cât să le văd puțin cum se bucură. Dacă faci asta pentru mine, îți promit, Moșule, că voi fi cel mai cuminte băiețel din lume și că n-am să le mai supăr niciodată pe mama și pe Doamna. Îți promit solemn, Moșule".

Doamna, care în timp ce Călinuș scria cu mâna ușor tremurândă, rămăsese în spatele lui, și-a șters pe furiș o lacrimă rebelă și a început să adune caietele copiilor. Soneria vestea încheierea ultimei zile de școală. Începea vacanța de Crăciun.

* * *

În Ajunul Crăciunului căzu prima ninsoare din acel an. Ninge frumos, cu fulgi mari și grei. Copiii, în culmea fericirii, luaseră cu asalt derdelușul. Oameni de zăpadă răsăreau pe bandă rulantă. Doar Călinuș nu era în apele lui. Trăgea fără chef de sfoara de la sanie, iar pașii i se îndreptau șovăielnic spre lac. Degeaba l-au strigat copiii, degeaba au ațintit asupra lui artileria grea de bulgări de zăpadă. N-au reușit să-l abată din drumul lui. Lacul era vânăt și încrețit de vântul tăios. Încă nu se lăsase gerul, dar peste câteva zile, dacă vremea o ținea tot așa, gheața va pune stăpânire pe tărâmul lebedelor lui dragi.

Stătu așa o vreme, spărgând din când în când oglinda apei cu câte un bulgăre pufos, în vreme ce gândurile îi zburau departe, tocmai la Polul Nord, unde Moș Crăciun probabil că făcea ultimele pregătiri înainte de a-și lua zborul, încărcat cu daruri, către copiii din lumea întreagă.

Era tare curios să vadă dacă Moșul îi va îndeplini și lui dorința. Se gândea că poate nu primise scrisoarea lui. O întrebase pe Doamna dacă nu trebuia să-i fi expediat scrisoarea, dar oricum nu știa adresa exactă. Doamna l-a liniștit, spunându-i că Moșul primește dorințele copiilor, prin telepatie, de îndată ce sunt formulate. Așa mai mergea. Dar din câte milioane de rugăminți primește, oare nu mai uită din ele, că doar e bătrân? Moșul nu uită niciodată, îl asigură din nou Doamna, pentru că are o puzderie de îngerași în jurul lui, care le notează sânguincios pe toate. Nu era el convins pe deplin, dar nu mai era mult și avea să vadă singur dacă a avut sau nu dreptate. Deja se înserase, iar a doua zi de dimineață avea să vadă cu ochii lui. Plecă parcă mai voios spre casă. Din bucătărie venea o mireasmă îmbietoare de cozonaci bine crescuți, iar pe masă îl aștepta cana cu lapte cald, îndulcit cu miere. Ca niciodată, s-a culcat înainte de nouă. Mai erau doar câteva ore...

* * *

O lumină puternică îi inundase brusc odaia. Fereastra se deschisese larg, dar de afară nu venea frigul pătrunzător de decembrie, ci un vânticel călduț, cu aromă de iasomie, care parcă îl lua în brațe și îl trăgea ușor către geam. Se lăsa purtat fără nici o împotrivire. Afară, într-o caleașcă viu colorată, la care erau înhămați patru bidivii, îl așteptau Cora și o doamnă înaltă, tulburător de frumoasă, îmbrăcată cu o blană de hermină și cu o coroniță din frunze de salcie făcute din foiță de aur. Era chiar Zâna cea Bună. Mut de uimire, se uita când la Zână, când la Cora, când la bidiviii care dădeau semne vădite de nerăbdare.

- Hai, Călinuș, urcă, îi spuse Cora, întinzându-i o mână.
- Hai, Călinuș, îl îndemnă și Zâna.

- Dar unde mergem?, întrebă el mai mult curios decât temător.
- Zâna ne-a ascultat ruga și ne duce în țările calde, să petrecem Crăciunul cu lebedele.
- Bine, dar ce-o să spună mama?, întrebă el cu jumătate de gură, în timp ce dintr-un salt era deja în caleașcă.

Zâna scoase atunci de sub haină o biciușcă strălucitoare, cu care îi atinse ușor pe bidivii. Aceștia necheză scurt, își desfăcură aripile și porniră în zbor. Lacul rămăsese undeva jos și se făcea din ce în ce mai mic, până când dispăru cu totul. Pluteau printre nori, iar Zâna fredona un cântec duios. Lui Călinuș îi bătea inima în piept, mai să iasă afară. O prinse pe Cora de mână și se cuibăriră amândoi în pernele moi ale caleștii.

După un timp, începură să coboare vertiginos. Peisajul era complet schimbat. Cu respirația tăiată, Cora și Călinuș pluteau printre palmieri, dune de nisip, ape de culoarea smaraldului. Caleașca se opri lin într-o oază, iar Zâna îi invită pe copii să coboare. Pe un tăpșan de iarbă rozalie, lângă un izvor, câteva fete se hârjoneau de zor. Toate aveau părul negru ca de smoală, lung până la brâu, și erau îmbrăcate în rochii albe de in, lungi și vapoase.

O muzică lentă și tulburătoare picura diafan, nu se știe de unde.

- Unde suntem?, întrebă Călinuș, care își reveni primul din uimire.
- În Ținutul Lebedelor, îi răspunse una dintre fete, luându-i pe amândoi de mână și introducându-i în hora lor.
- Bine, dar unde sunt lebedele?, își dădu Cora glas nedumeririi.
- Cum unde? Peste tot... Noi suntem lebedele, îi răspunseră fetele în cor.

Fără să mai aștepte o altă întrebare plină de nedumerire din partea celor doi copii, fetele urcară pe rând în vârful unei stânci, de unde începură să sară, tot pe rând, în apă. De cum atingeau suprafața cristalină a heleșteului, se preschimbau pe loc în lebede.

– Veniți, veniți, îi îmbiau ele pe cei doi copii, rămași pironiți pe malul apei.

Atunci, Zâna îi luă pe amândoi de mânuțe și îi conduse cu delicatețe spre lebede. Spre marea lor uimire, când atinseră luciul apei, văzură că puteau păși ca pe uscat. Îmbătat de fericire, Călinuș o rupse la fugă spre lebede, care începuseră un alt dans, mult mai grațios decât cel din oază. Ajuns în mijlocul lor, băiatul își aminti brusc de scrisoarea către Moș Crăciun.

– Voi aveți aici brad de Crăciun?, le întrebă el pe lebede.

– Nu, nu avem, îi răspunse una dintre ele. Suntem sub puterea unei vrăji, care ne împiedică să ne bucurăm de sărbătorile de iarnă, până în clipa în care un suflet curat se va gândi la noi și va renunța de bună voie la darurile lui, pentru a ni le oferi nouă.

– Bine, dar eu exact asta i-am cerut Moșului anul acesta!, spuse Călinuș dintr-o suflare.

– Până nu ne va spune chiar el, vraja nu se va destrăma, spuse una dintre lebede.

– Moșule, Moșule, prinse atunci să strige copilul, ridicându-și privirea spre cer. Moșule, nu-i așa că ai primit scrisoarea mea? Răspunde-mi, te rog!

Atunci, din înaltul cerului, se auzi un glas, la început vag, apoi din ce în ce mai clar:

– Călinuș, Călinuș!

– Sunt aici, sunt aici, striga copilul, în timp ce lebedele păreau că se îndepărtează din ce în ce mai mult...

* * *

– Călinuș, Călinuș, trezește-te!

Copilul deschise deodată ochii și o văzu pe Cora, alături de mama lui. Sări din pat și se duse glonț la fereastră. Copacii, împovărați de omăt, păreau că zâmbesc luminați de un soare vesel. Nici urmă însă de palmieri, lebede sau zâne. Așadar, totul nu fusese decât un vis. Dezamăgit, Călinuș se întoarse în pat și își ascunse fața în pernă.

– Hai, îmbracă-te, trebuie să vezi neapărat ceva, îi spuse atunci Cora.

– Ce să văd, nu vreau să văd ce mi-a adus Moșul. Înseamnă că n-a ținut cont de rugămintea mea.

– Hai, nu fi încăpățânat, insistă fetița. Îmbracă-te mai repede.

Într-un sfert de oră fu gata, sorbi în grabă cana cu lapte, mușcă de două ori din felia de cozonac și își luă în grabă paltonul. Curiozitatea era mai puternică decât foamea. Cei doi copii porniră pe cărarea îngustă, croită printre nămeți, și ajunseră pe malul lacului.

De data asta, Călinuș se ciupi de obraz, ca să se asigure că nu visează. Pe lac plutea zgribulită o lebădă. O privi preț de câteva clipe, apoi o zbughi spre casă, fără nici o explicație, spre nedumerirea Corei. Se întoarse curând, ducând în spate o desagă voluminoasă.

Într-o oră, singurul brad de pe marginea lacului era împodobit cu globulețe, bomboane în staniol și multă, multă beteală. Iar Călinuș stătea pe vine, la marginea apei, aruncând bucățele de cozonac, murmurând așa, doar pentru el:

– Crăciun fericit, lebăduța mea dragă...

29

[Pagina anterioară](#)

[Cuprins](#)

[Pagina următoare](#)

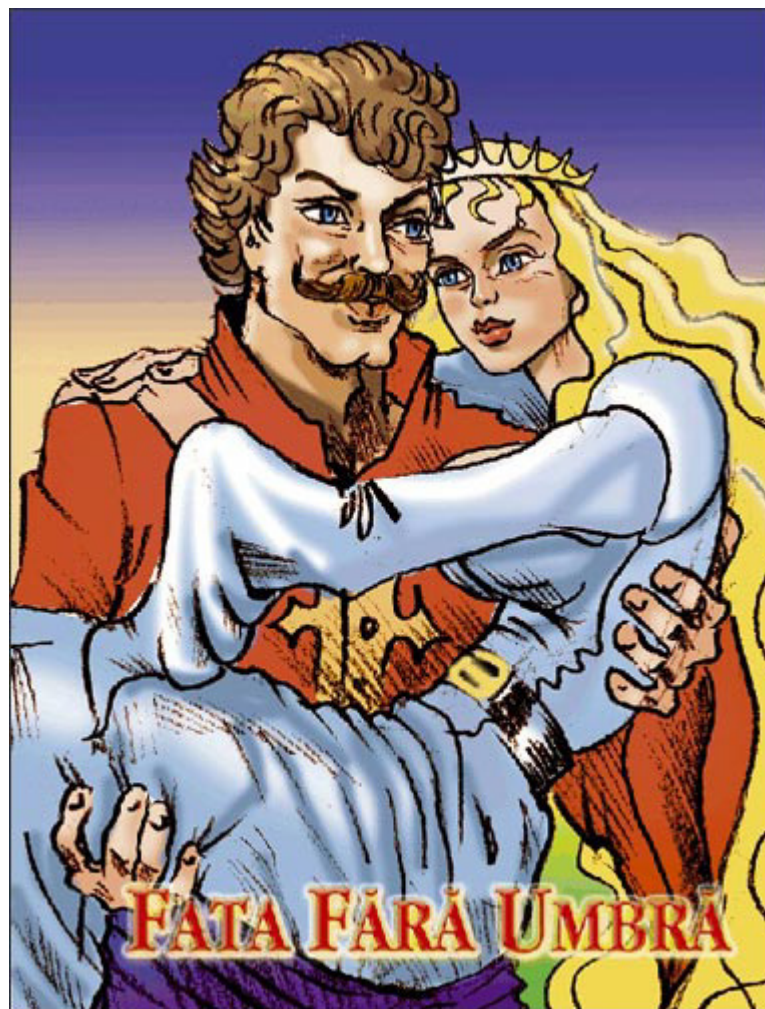
Editura LiterNet
2003

FATA FĂRĂ UMBRĂ

DE OLGA DELIA MATEESCU

30

[Pagina anterioară](#)

[Cuprins](#)

[Pagina următoare](#)

Editura LiterNet
2003

A fost odată ca niciodată, că de n-ar fi fost nu s-ar fi spus nimic; pe când vremea nu-ncăpea în ceas, iar cucul sărea ca un purice, a fost – cum ziceam – un cântecel de leagăn. I-l cânta, unui prunc, mama lui, într-o seară de iarnă, ca să-l învețe de mic să fie mare:

Nani, nani, băiețel

Să crești mare, norocel,

Băiețel înfășețel.

Vino lume să mi-l vezi,

Și-n minuni să te încrezi,

Că minunea-i lângă tine

De n-o vezi alta, nu vine.

Nani, nani, băiețel,

Să ajungi un voinicel!

Afară trosnea pământul de frig, înăuntru trosnea focul, iar tatăl își privea nevasta cea frumoasă și băiețelul cel voinic. Era obosit. Simțea ceva, așa, ca o apăsare pe suflet. Se uita și nu înțelegea de ce. Pasămite, el nu știa că se-nsurase cu una dintre cele două zâne ursitoare, dar vedea că, de-un timp, toate cele i se netezeau înaintea, ca un făcut. Tot privind, gândind și pândind, adormi. Deodată, odaia se umplu cu o lumină albastră. Venise ursitoarea Uitarea. Începu a-i dori băiețelului să fie puternic, frumos, iubit, s-ajungă un om bogat, ba chiar rege sau împărat. Tânăra lui mamă pe dată își aminti cine era și-și ursi și ea băiatul, dându-i gingășie și tandrețe. Însă, oarbă de dragoste, vru să-i dea mai multe și mai mult, și-și convinse

sora să-l menească să caute în viață ce-i altceva, altfel, altcumva, ce-i nespus, ce-i desăvârșit și nemaîntâlnit. În schimbul acestei meniri, sora mai mare, Uitarea, o făcu pe cea mică să-i promită că va părăsi cele pământești și va reveni la viața ei de zână.

– Așa-i soarta în viață: e iubire și uitare! – zice ea îndreptându-se spre poarta albastră din perete.

Repede, tânăra mamă și-a dat seama că n-a căpătat un dar, ba dimpotrivă, iar nemaivăzutul ăsta finit sau nesfârșit, cum o fi, s-ar putea să nu-l facă fericit pe puiul din leagăn.

– Întoarce-te, nu pleca, striga ea în fața peretelui albăstrit de lumină. Dacă am greșit? Nu-l pedepsi pe altul pentru vrerea mea. Am cerut prea mult, din prea multă dragoste.

Tatăl, auzind-o, se trezi și-o luă în brațe.

– Ce-i cu tine, iubita mea? Ce ai? Ești bolnavă, am simțit eu. Nu mai plânge, cunosc eu plânsul ăsta.

– Cheam-o, cheamă-le!, hohotea tânăra mamă. În împărăția noastră, unde oamenii sunt conduși de nevăzuți, unde lucrurile se fac după voia celor duși și nu după voia celor care sunt, am cerut ceva care oricând poate fi altceva... Scapă-l, scapă-mă, hohotea zâna.

Blestemând, el ieși afară, în viscol, să caute ajutor. Nu auzi decât vântul, îngroșându-se și trecând pe lângă el. Se-ntoarse în cămăruța lor caldă, își luă puiul în brațe și-i spuse:

– Taci, cu tata, puiule. De-acum trebuie să-nveți să fii bărbat, înainte de a fi prunc. Ai auzit, Tudor?

Tânăra zână, pe zi ce trecea, devenea mai străvezie, până ce pieri cu totul.

De-atunci, cele două ursitoare începură din nou să umble împreună la căpătâiul nou-născuților și să-i menească.

Dar, în acea împărăție, ele aveau un mare dușman, Moroiul. Era stafia unui sfetnic de taină al împăratului, Marele Protector, care condusese împărăția pe când împăratul era doar un copil. Se spunea că-i plăcuse atât de mult puterea încât până și după moarte pustia cu un vânt rece ținuturile, îndemnând oamenii să pună mai presus banii decât iubirea. De atunci, țara era din ce în ce mai secătuită, iar locuitorii ei – din ce în ce mai arțăgoși și mohorâți. Iar banii adunați se isprăveau repede, cheltuiți pe rele și pe necinste.

Vremea își picura tăcut zilele și nopțile, iar băiatul a crescut întocmai după cum fusese ursit: frumos și puternic, tandru și gingaș, iubit de oricine-l vedea. Nu era însă ispravă cu care să nu se măsoare, nu era veste pe care să n-o cerceteze, nu era fiară pe pământ pe care să nu vrea s-o doboare.

În acele timpuri, împăratul țării începuse să nu se mai odihnească nopțile, din cauza grijilor. Ziua își privea cu mirare sfetnicii, pe care aproape că nu-i mai recunoștea, atât de obosiți, de bătrâni și de hoți i se păreau, iar noaptea bântuia prin palat, vorbind de unul singur. Se simțea părăsit, se gândea că trecuse cu mult de jumătatea vieții și voia să treacă fericirea conducerii împărăției pe umeri mai tineri și mai puternici.

- Prințesa e destul de mărișoară, mititica. Ce-ar fi s-o mărităm?, mormăia el.
- Odihniți-vă, înălțimea voastră, veghez eu, auzi împăratul vocea Moroiului. Se-ntoarse și-i văzu umbra mare și neagră coborând în fața lui.
- Nu te-am chemat, se răsti împăratul la stafia Marelui Protector, omul cu ajutorul căruia domnise pe vremea când, copil fiind, își pierduse părinții.

– Minteă fuge înaintea puterii. Pe vremea când nu eram doar o umbră, și eu simțeam asta. Dar nu v-am lăsat singur pe lume, vin când vă este greu și v-ajut. Veghez eu, odihniți-vă.

Împăratul dădu să se așeze pe tron, dar sări ca ars când băgă de seamă că tronul era moale ca un ou cleios. „O fi vreun semn, că treburile nu merg bine”, își zise el, dar imediat se răzgândi:

– Ce are tronul, parcă se topește?, se răsti el la Moroi. Fă ceva, nu vezi că nu mă mai primește?

– Înălțimea voastră, împărăția-i tot mai seacă, oamenii aveau un munte...

– Știu, plin cu fier, pentru toți supușii. Ai făcut din el o secure. Una singură...

– Securea împăratului. Puterea...

– Care împărat?, îl întrerupse din nou acesta. Un bătrân obosit și confuz, un moșneag cu tutore și cu un tron moale ca mămăliga.

– Întocmai, înălțimea voastră. Dacă mă ascultați, veți avea altul, dintr-un singur arbore. Al împăratului. Un singur copac pentru securea asta. Puterea și viața într-un singur loc, în mâna majestății voastre.

Și Moroiul, cu vorbe liniștite care curgeau ca untdelemnul în șuvoi subțire, îl convinse pe împărat să ia toate pășunile de la supuși, să le strângă într-un singur arbore, iar în locul acestora să dea supușilor, în loc de bani, timp. Timp pe care să-l hotărască fiecare cum vrea. Unul, dacă vrea primăvară, va avea tot dreptul să trăiască astfel. Iar altul, dacă visează la zăpadă și săniuș, să se veselească toată viața în Sărbătorile de Crăciun.

– Le dăm vise, obținem și noi timp, înălțimea voastră. Iluzii. Și facem și o sărbătoare mare, în care chemăm voinici puternici, să alegem un ginere destoinic. Da sau nu?

– Ce?, pufni împăratul. Da!

– Sigur?

– Nu! Da!, mormăi din nou împăratul și ieși din încăpere cât putu mai repede, ascunzându-se apoi după un stâlp mare.

Stafia Marelui Protector scoase un hârâit de satisfacție, umbra lui învăluia tronul ca un aer din ce în ce mai gros.

– Am câștigat, ai mei sunt toți! O țară! Un neam! Toți ca unul și unul ca toți! Ai mei vor fi. Pentru mine e tronul ăsta, pentru mine – hohotea el.

Împăratul îl privea și se gândea că, legat de cuvântul împărătesc pe care și-l dăduse în schimbul jocului de-a amintirea cu care Moroiul îl ademenise, ajunsese de fapt la cheremul vrerilor acestuia.

– Eu domnesc asupra oamenilor, iar nevăzutul nu mi se supune, se gândea el. Mi-era dor de unul de-ai mei și el mi-l aducea parcă aievea. Am trăit o viață în trecut, cu cei morți, cugetă împăratul.

– Mi s-a spus că tu îmi scurtezi scaunul, țipă el.

Moroiul zbură speriat spre tavan și zise:

– Sunt doar o umbră, ce pot strica eu... Să mergem în birou, să dăm proclamația către țară.

– Am avut încredere în tine, dar nu te-am iubit niciodată, așa să știi, Moroiule.

– Împărăția se conduce cu rațiune, nu cu iubire, răspunse stafia. V-am învățat de mic, înălțimea voastră, să vă feriți de sentimente și nu m-ați ascultat. V-ați iubit supușii? Ați greșit. La fel ați făcut și cu împărăteasa, și cu Prințesa, fiica dumneavoastră.

– Ce-ai cu ea?

– Rațiune și memorie, asta e deviza noastră, mereu trebuie să vă atrag atenția. După ce v-ați pierdut părinții și împărăteasa, eu nu v-am lăsat să-i uitați, vi i-am adus înaintea ochilor, să nu fiți singur și să nu cădeți în starea aia stupidă, de prostie numită dragoste. Nu-i demnă de-un împărat. Acum însă, Prințesa...

– E vie, las-o în pace! Și fără dragoste nu pot, spuse împăratul. Când îmi amintesc din ce nopți de iubire a apărut Prințesa asta mică a tatii... mi se face somn, glumi el. Îmi trebuie un ginere, vezi ce faci, îi mai spuse el umbrei. Apoi plecă, urmărit de bâzâitul nemulțumit al acestuia.

– Uitarea și iubirea, dușmancele mele. Zânele ursitoare cu care am de-a face de-o viață. Le-o coc eu, hârâi Moroiul. Împăratul încă nu uită ce trebuie să uite și tot mai iubește pe cineva. Trebuie să mă grăbesc, hotărî apoi, prelingându-se prin aer.

În preajma Crăciunului, în împărăție, Biroul de Presă al împăratului trimise înștiințarea că măria sa cheamă la curte orice tânăr, de viță nobilă sau nu, să-și măsoare puterile și dibăcia pentru a dobândi mâna prințesei și jumătate din împărăție. Condiția era ca acesta să doboare pădurea bătrână, adunată într-un singur arbore, cu securea de fier a împărăției. Începură sărbătorile mult mai devreme. Oamenii uitau tot mai des de datini. Fiind înștiințați că fiecare poate trăi ce timp va voi, în schimbul bucății de pădure avute, în curând, în întreaga țară, puteai

vedea oameni cocoțați în copaci, făcând plajă în plină iarnă sau înălțând căpițe de zăpadă pentru a hrăni vitele. Vistiernicul nu mai ieșea din scorburi, unde căuta comori, iar comandantul începu să strângă pietre pentru dotarea oștirii. Era singurul fel în care credea el că poate face rost de arme, umbla îmbrăcat în piei de animale de colo până colo, clădind grămezi de pietre și cărându-le în depozite. Trecu timpul, veni primăvara, apoi vara, oamenii tot într-o sărbătoare o duceau și tot astfel până în preajma următorului Crăciun.

– Turnul Babel. Țsta e turnul Babel, zicea împăratul. Aia mică n-o să-și găsească soț. Care-i ăla care să poată urni securea uriașă?, se văita el în sinea lui. Am greșit.

– Ba nu, tată. Marea Sărbătoare trebuie să se termine. Ce fel de prințesă sunt eu dacă nu pot alege singură? Vreau astăzi să-mi aleg bărbatul, îi spuse într-o zi Prințesa.

– Pe toți i-ai alungat până acum. Ba că Prințul de Est era urât, ba că celălalt, în loc de făgăduieli de dragoste, a pus condiții, ba că...

– Oricum, nici unul n-a ridicat securea, tată. Pentru că nici unul nu mă iubea.

Și, fără să-i dea cuiva timp să se dumirească, roșind, trece printre tinerii adunați la curte și cu voce sigură zise:

– Acela-i mai frumos! Pășii prin mulțime, prinse de mână un băiat, pe Tudor, și-l duse în fața împăratului.

– Acesta-i.

– Cine alege gunoaiele din bucate?, puse iute împăratul prima întrebare.

– Vântul, răspunse tânărul cu o voce de vioară.

– Așa-i, încuviință bătrânul.

- Întrebarea a doua: cine nu moare niciodată?
 - Vremea, porcul, apa, strigau ceilalți flăcăi adunați în sala tronului, bulucindu-se în jurul împăratului.
 - Umbra, răspunse fără greș băiatul.
 - Întrebarea a treia, anunță împăratul. La cine se gândește Prințesa?
 - La mine, răspunse vioi tânărul. Mă cheamă Tudor.
 - Du-ți alesul la copacul cel mare, fata mea, du-l, însă nu înainte de a ști cine-s părinții unui tânăr atât de frumos și isteț.
 - Oameni obișnuiți, înălțimea ta. Ca mine, răspunse Tudor. Dacă voi doborî Copacul cel Mare însă am și eu o dorință.
 - Spune, mormăi nemulțumit împăratul.
- Când mă voi însura, nunta să fie a mea, nu a altora. Alteța sa Prințesa și-a ales bărbătește un bărbat, e rândul meu acum.
- Împăratul șopti uluit Prințesei:
- L-ai găsit și tu ca pe un buric în mijlocul burții, apoi se întoarse spre Tudor și-i spuse:
 - De vrut văd că vrei multe. Ai arătat că deslușești destule. Te întreb însă dacă vei fi în stare să ridici toporul, pe care nimeni nu l-a putut clinti până acum, și dacă vei putea să dobori arborele acela uriaș de-afară?
 - Pe lângă minte și față pot duce și greul pe brațe, răspunse băiatul, ieșind cu întreg alaiul de curteni în marea grădină a palatului.

Prințesa rămase singură în marea sală. Lângă ea, veniră neauzite cele două zâne ursitoare, Uitarea și Iubirea, îmbrăcate ca două doamne de la curte.

- Iubești lumea, Prințesă?, o întrebă una dintre ele.
- O iau așa cum e.
- Și cum e?
- Urâtă, răspunse supărată Prințesa. Îmi alesesem soțul, pe Tudor. Ce nevoie mai era de proba cu securea?
- Când pierde unul, câștigă altul și lumea rămâne în hotarele ei, spuse o ursitoare și începură amândouă cu mare grijă s-o sfătuiască: Omul e mai puternic când se simte iubit, îi spuseră ele, îndemnând-o să se ducă afară, lângă Tudor, și să-l îmbărbăteze.
- Aveți dreptate, răspunse mica prințesă. Înfrânt sau victorios, omul ăsta e ales și al meu rămâne. Eu l-am vrut. Nu-mi aduce mie bărbat o secure. Oricât de mare ar fi ea!

În sală se făcu întuneric, pâlpâiau doar, depărtate ca niște licurici, florile albastre ale celor două zâne. Razele lor subțiri și tăioase descoperiră într-un colț silueta contorsionată a Moroiului, așezat în extaz pe tronul care se scursese în acea parte a sălii. Hârâia gros, bucurându-se dinainte că împăratul nici de astă dată nu va găsi ginere. În curând, împărăția va ajunge în desăvârșită nemișcare, va fi a mea, a mea, se bucura el.

Dar cum hârâia el acolo, sucindu-se și răsucindu-se pe tronul moale, de afară se auzi vocea prințesei, care-i striga lui Tudor:

- Așa! Poți! Nu te opri! Știu asta pentru că te iubesc!
- Milă!, țipă Moroiul speriat. Opriți-vă! Nu atingeți Marele Copac!

Dar, de deasupra tronului, se-auzi un zgomot de arbore care cade și o țeapă uriașă, cât un trunchi, îl țintui pe tron. Asemeni unui balon care se sparge, umbra lui începu să se dezumfle și, aruncată-ntr-un colț, rămase doar o siluetă subțire, ca o sperietoare în lan.

- Dumnezeu să-l ierte, spuse zâna iubirea. De-abia acum a murit. Înghesuit, cum a trăit.
- A-nvățat Tudor să cioplească parul cu care să prindă țânțarul, râse și Uitarea.
- Ajunge cât rău a făcut, să-l scoatem de aici.
- Atâția ani a făcut rău, cum e posibil?
- Omul e măsura fricii lui, îi răspunse cealaltă, dispărând lin.

În uralele de-afară, ușile palatului se deschiseră larg și, în lumina puternică, tronul deveni măreț și solid, dominând singur încăperea. Ca valurile, murmure de bucurie pătrundeau și se stingeau, însoțindu-i pe Tudor, pe împărat și pe Prințesă.

- Se cuvine, fiule, să-ți mulțumesc. Mi-ai redat tronul și țara. Te voi numi Prinț și vei primi mâna fetei.

Ce spui?

Mirat de tăcerea lui Tudor, împăratul se-ncruntă. Prințesa însă îl întrebă:

- Nu-i de ajuns? Știi că te iubesc.
- Sunt fericit, răspunse Tudor. Însă întotdeauna se poate mai mult.
- Ha!, își plesni împăratul palmele.
- Dragostea nu e vicleană, spuse Prințesa.

– Mă întrebam dacă mi se potrivește ce-am câștigat azi. O nevastă frumoasă și onorurile împăratului, dar știu că orice om vrea mai mult, altcum și altfel.

Ce-i ciudat în asta?

– Vorba lungă, boală sigură. De ce-ai venit la Curte, dacă de fapt nu vrei să te însori?

– Astâmpără-te, Prințesă. Am spus că vei fi nevasta mea și vei fi. M-ai ales cu bărbăție și mi-a plăcut. Te-am răsplătit cu fapte de bărbat. Acum suntem chit. Numai că eu – și asta trebuie s-o știi – trebuie să fiu liber, să fac ce vreau, să găsesc ce caut.

– Și n-ai găsit?

– Am femeia în palmele căreia îmi pot pune soarta, fără ca ea să mi-o scape pe jos. Asta am, știu. Dar eu – și e cinstit să știi lucrul ăsta – caut nici eu nu știu ce. Asta mi-este firea..., mai spuse Tudor luând-o în brațe și ridicând-o la pieptul lui.

– ăsta-i omul menit să fie nemulțumit de ce are, își spuse împăratul în barbă. Păi, minunea o căutăm toți, răsuflă el greu și porunci: Să-nceapă nunta!

Pe dată, oamenii își veniră în fire și începură pregătirile. Se bucurau până și păsările văzduhului. Zburau și ciripeau prin pădurile revenite la locurile lor. Dansau copiii pe străzi, nămeții mari erau bățătoriți de atâta voie bună. În palat, peste tot se-auzeau cântece, iar vistiernicul și comandantul oștirii conduceau ceremoniile, ca niște sfetnici înțelepți.

Cum trecu Crăciunul, un cântec venit de cine știe unde răsună pe cuprinsul împărăției și ajunse și la urechile tinerilor însurăței. Era o melodie suavă, plină de mister, iar cuvintele ziceau astfel:

Al lumii ecou, sună de-Anul nou

*Lângă lacul înghețat,
Unde nuferi au plouat.
Corp nu are, noapte-apare
și se-nchină o minune.
Cine-o vede nu ne spune!*

– Ce-a spus? De Anul Nou, la lacul înghețat se-aude ecoul lumii? Unde este? Cum este?,
întrebă Tudor.

– *Când se-arată o minune / Cine-o vede nu ne spune*, răspundea împăratul.

Cu toate rugămințile Prințesei, oricât se simțea de fericit, Tudor înșeuă calul și plecă spre lacul fermecat, să caute minunea, s-o arate și altora, așa după cum îi fusese ursit. Și, într-un târziu, ajunse.

Cercuri concentrice de lumină zburau de sus, spre lacul înghețat. Ca-ntr-un căuș uriaș, gheața sclipea jucăuș. Pe mal, ca să nu înghețe, Tudor ocolea lacul, gândindu-se la firea lui, care nu-l lăsa să se bucure de ceea ce avea.

– Ce frig este!, zise el. Frigul schimbă lumina, îți pare că vezi ceea ce nu e. Ar trebui să fiu la palat, cu nevestica mea, mica Prințesă, își spuse din nou. Plec!

Deodată, o lumină, alta decât a Lunei, se oglindi în lac. Pe o cărare spiralată, de sus, coborî o siluetă luminoasă, de femeie. Irizări ciudate, aurii-argintii, i se închegau în jur. Ajunsă la apa înghețată, se dezbracă și începu să plutească lin, ca în apă moale, pe suprafața ei. Tudor încremeni. Fără zgomot, silueta ieși la mal și-și acoperi cu hainele ei ușoare făptura plină de farmec. Lui Tudor i se păru cea mai frumoasă plăsmuire de pe pământ, minunea adevărată,

desăvârșirea desăvârșirilor. O rugă să vină mai aproape, o rugă să-l asculte, dar fata, deși pășea spre el și părea că-l vede și îl aude, nu-i răspunse.

– Ai înotat în gheață, plutind ca o floare pe apă.

Cine ești?, o întrebă el.

Fata îl privea cu ochi luminoși, ca și cum n-ar fi fost nimeni acolo.

– Știi ce-am făcut eu pentru tine? Mi-am părăsit soția și țara. Mi-am lăsat tot rostul, sunt curat înaintea ta ca înaintea lui Dumnezeu, nu vezi?, se rugă el.

Dar ea își continuă drumul, plutind pe o rază, ridicându-se lin spre cer.

– Ești rea pe cât ești de frumoasă!, striga Tudor de pe mal.

Înainte de a intra în bolta cerească, ea se opri ca și cum l-ar fi auzit și-i făcu un semn cu mâna, apoi dispăru.

– Am visat? O fată de gheață? O fi sfârșitul?, se întreba Tudor, orbit de lumina ei și-a gheții din ceruri. Așezat pe mal, i se făcu deodată cald, se dezbracă și se culcă acolo, ca pe un pat încălzit de sobă. Viscoulul îl poleia cu zăpadă fină, acoperindu-i silueta cu umbre argintii.

Prin ceața iernii se ivi zâna lubirea, tânără, duioasă, plină de grijă. Nu-și putea lăsa fiul acolo. Ea ceruse și-l menise să caute desăvârșirea, ea căuta acum să-l împiedice s-o aibă.

– Scoală-te, nu dormi, ești tatăl viitorului împărat, du-te acasă, îi spunea ea.

– Mai lasă-mă cinci minute, se rugă adormit Tudor.

– Te cheamă.

– Cine?

– Ai înfrânt Moroiul, Prințesa te iubește, oamenii te-așteaptă, dragul mamei. Scoală... Hai, sus! Te așteaptă toți.

– Tu cine ești?

– Nu mă mai cunoști?, suspină zâna.

– Parcă da... parcă nu. Te-am uitat. Am găsit minunea și, cum am găsit-o, așa am pierdut-o. Vreau să mor, îi răspunse Tudor, nemișcat.

– Poruncește-i.

– Cui?, suspină el.

– Minunii tale. Poruncește-i și-o s-o ai. Ah, om cu soartă de om, care-i adevărul tău? Nu cumva ți-l ascunzi singur?

– Pe ea o vreau.

– Trebuie să vrei și când nu vrei, să crezi și când nu crezi, poruncește-i imposibilului și posibilul va fi al tău, îi spuse zâna plângând și pieri pe dată ca un abur.

– Vorbești ca tatăl meu. Îl cunoști?, striga Tudor în viscolul amețitor. Bine, o voi face. Dar ce poate fi acum mai mult decât a fost? Dar dacă este, vreau să fie. Și poruncesc: să fie!

În lac, răsturnată, se oglinди deodată, la porunca lui, imaginea unui palat ceresc, în a cărei poartă era Fata Fără Umbră, cu silueta ei luminoasă.

– Bine-ai venit, îi spuse ea și, zburând în cercuri, pluti spre pământ. Veșmintele străvezii îi fâlfâiau ca și cum ele ar fi fost pline de viață, iar fata îmbrăcată n-ar fi făcut nici-o mișcare.

– Îți simt iubirea cu ochii, cu mâna, o simt, spunea ea. Tudor întinse mâna s-o atingă, dar ea se trase înapoi.

– Tremuri?, o-ntrebă.

Fata se învârti, făcu o piruetă și, când se-ntoarse, reapăru cu chipul miciei Prințese, dulcea lui nevastă, lăsată acasă.

– Ce-i cu tine, nu te bucuri, dragul meu?, întrebă.

– Ce-i asta?, rosti aspru Tudor.

– Poate-am greșit, răspunse fata luminoasă, și mai făcu o piruetă. Acum avea chipul Mamei, al ursitoarei cu numele iubirii.

– Mamă, te-ai întors? Tu ai fost? Am crezut că m-ai părăsit iar.

– Nu te-am părăsit nici o clipă, sunt cu tine și fără să știi. Mama e cu tine ca și vremea, adevăr în adevăr arată.

– De ce te joci?, țipă Tudor.

Imaginea mamei tremură și, dintr-o mare lumină, reapăru Fata Fără Umbră, frumoasă și gingașă.

Ca să n-o mai scape, Tudor se repede s-o prindă în brațe, dar, deși ea nu se ferește, se trezește dincolo de locul în care stătuse. Fata începu să râdă și să se joace de-a prinselea. La un moment dat, Tudor izbuti s-o îmbrățișeze, dar rămase cu mâinile aduse pe proprii umeri. O privi nedumerit, neînțelegând.

Ea, atunci, se apropie și-l sărută ușor.

– Ce ești, abur? Văzduh?, întrebă Tudor.

Fata ridică din umeri zâmbind, iar Tudor, uluit, întinse mâinile și le trecu prin silueta ei luminoasă.

– Tu minți că ești?, întrebă el.

Lumina ei începu din nou să-i vorbească, explicându-i că ea este însăși desăvârșirea și-l îmbie să urce împreună în palatul răsturnat de pe cer.

– Dar nici palatul nu-i, nu face nici o umbră, totul e doar o părere, răspunse voinicul.

– E veșnicia. Aici nu e timp vremelnic și carne înșelătoare, cu mine ești în siguranță. Sunt a ta pe vecie, îi spuse frumoasa din lumină.

Sunt ce dorești tu.

– Dar tu nu ești! N-ai identitate. Ești ce vreau eu să fii, întotdeauna. Ești eu cu fustă, își dădu seama Tudor. Nu pe tine te vreau. Plângi?

Fata Fără Umbră se ruga de el să n-o alunge, lacrimile-i picurau rotunde, ca fulgii de zăpadă.

– Dacă nu ai trup, nu ai nici suflet, pentru că n-ai avut viață niciodată. Piei, să nu te mai văd, porunci Tudor, bătând bezmetic aerul.

Fata se întoarce tristă pe drumul ei, oprindu-se din când în când și încercând să-l convingă s-o urmeze.

El se aplecă și, găsind niște bulgări de gheață, începu să arunce după ea. Pe imaginea răsturnată a palatului, în cer, apărură crăpături și, printre ele, silueta luminoasă a Fetei Fără

Umbră se strecură tristă, dispărând fără zgomot între cioburi. Rămase jos doar lacul, cu gheața lui limpede, luminat de-o Lună mare și albă, apoi se auzi un vaiet prelung închizând ecoul lumilor care se aud de Anul Nou.

Lui Tudor i se făcu dor de dulcea lui soție, de casa și de rostul lui, de oamenii de la curte și din sat, de urâtul și frumosul pe care le părăsise.

Se mișca greu, fără vlagă, asemeni unui om în vârstă. Își spuse că a visat și privi lacul, pe gheața căruia apăruseră nuferi ca stelele pe cer.

– Nuferi? Nuferi, de Anul Nou? Unde-or fi susul și josul pământului, se întrebă el obosit. Apoi, din depărtare, auzi o voce de femeie strigându-i prelung numele:

– Tuudoor!

Încercă să meargă în întâmpinarea vocii, dar îi fu greu, picioarele i se mișcau nesigure. Se uită spre cer, apoi în jur. Ascultă. Văzu pe malul opus altă siluetă de femeie și se opri s-o privească. Era aievea, mica lui nevastă, Prințesa, care mergea cu grijă pe gheața lacului. Se răsuci stângaci înspre ea și Luna îi descoperi chipul îmbătrânit, cu părul alb. Prințesa se opri și-l întrebă:

– Cine ești moșnege? Ademenești la tine oameni tineri să-ți ajute neputințele? Ce-ai făcut cu bărbatul meu? Unde este? Nu te uita că-s mică și că mor de frică. Mie, când mi-e frică, rup și pulber. Păzea, arătare!

Se repezi la Tudor și, împinsă de curajul fricii, îl imobiliză. Dar mâinile îi căzură moi pe lângă trup, dându-și seama că moșneagul nu era altul decât Tudor al ei, bărbatul ei frumos și viteaz.

– Tu ești? Ai albit, ai îmbătrânit... Ce-i cu tine? Lacul ăsta fermecat ți-a furat anii... Ce s-a întâmplat?, întrebă ea.

– Voiam să mă întorc acasă, dar am uitat să... merg, rosti Tudor.

– Ai găsit-o pe cea nevăzută, minunea ecoului din lume? Ai văzut-o?

– M-aș fi întors la tine, răspunse într-un târziu bărbatul, lăsându-se jos.

Prințesa începu să-l roage să plece repede împreună, îi făgădui că-l va lecui ea cu dragostea ei, îl mângâie și începu să-i frece mâinile înghețate, încercând să i le încălzească.

– Unde vezi tu gheață și frig? E vară, au înflorit nuferii, îi spuse Tudor cu glasul lui obosit, ca o vioară dezacordată. Vrei și tu un nufăr?, o mai întrebă el. Are o floare albă ca visele tale, s-o ducem cu noi acasă.

Se ridică și începu să înainteze încet, pe gheața lacului, zicând:

– N-am știut să te iubesc, ți se cuvine pentru început floarea asta...

Prințesa, cu o grabă din ce în ce mai mare, îl rugă să plece de-acolo, să vină pe mal, lângă ea.

Dar el se cufundă încet, cu mâinile ridicate, între bucățile de gheață spartă de deasupra lacului.

Văzându-l, într-o fugă nesăbuită, sărind din sloi în sloi, micuța femeie se-ndreptă spre locul în care el dispăruse și începu să ocolească copca. Își cufundă ținând mâinile în apa rece și prinse ceva alb, ca niște plete de uriaș.

Cu greutate, trase și trase, dar scoase din adâncuri doar un nufăr mare, alb, atât de mare cum nimeni nu mai văzuse până atunci.

– Nu vreau și n-am vrut fapte și flori nemaivăzute, strigă ea. Hai acasă, bărbate, să îmbătrânim împreună. Nu-ți trăi viața mai repede decât mine... Nu putem schimba noi lumea, nu-i așa?

Plângea și hohotea pe gheața argintie, părea un punct depărtat în univers, un suflet zbuciumat și singur.

– Ba eu pot! Pot și am s-o fac, fir-ar ea a dracului de lume! La urma urmei ce este ea? Lumea asta? Ce-are ea și eu n-am? Nu te las, mai spuse tânăra femeie, vin după tine!

Se ridică în picioare, respiră adânc, apoi se aruncă hotărâtă în copcă, după bărbatul ei. Vaietul prelung al ecoului lumii se-auzi din nou, cerul și gheața se închiseră.

Iar în același loc, neîntinat, rămase vederii doar un nufăr uriaș, stingher, de-un alb cărnos.

Acasă, fură așteptați, apoi căutați și, după ce oamenii găsiră doar floarea mare și albă care nu se veștejea niciodată, se duseră fiecare la casele lor.

În cele din urmă, părinții începură să spună fel de fel de povești. Despre flăcăi și fete care nu recunoșteau dragostea adevărată când o vedeau, sau despre oameni care tot căutau desăvârșirea și dispăreau de nu-i mai găsea nimeni. Apoi își duceau copiii să vadă nufărul mare și alb, frumos și ciudat, floarea care nu trebuia nimănui și pe care, împăratul, o vizita zilnic, trist și din ce în ce mai bătrân.

Și astfel, cu încetul, vremea începu să încapă în ceasuri, puricele își lepădă ocalele de la picioare, prinse să piște pisicile, iar cucul, în cuibul lui din pădurile verzi, anunța timpul care trece.

Și-o face și astăzi, pentru cine are urechi să-l audă.

[Pagina anterioară](#)[Cuprins](#)[Pagina următoare](#)

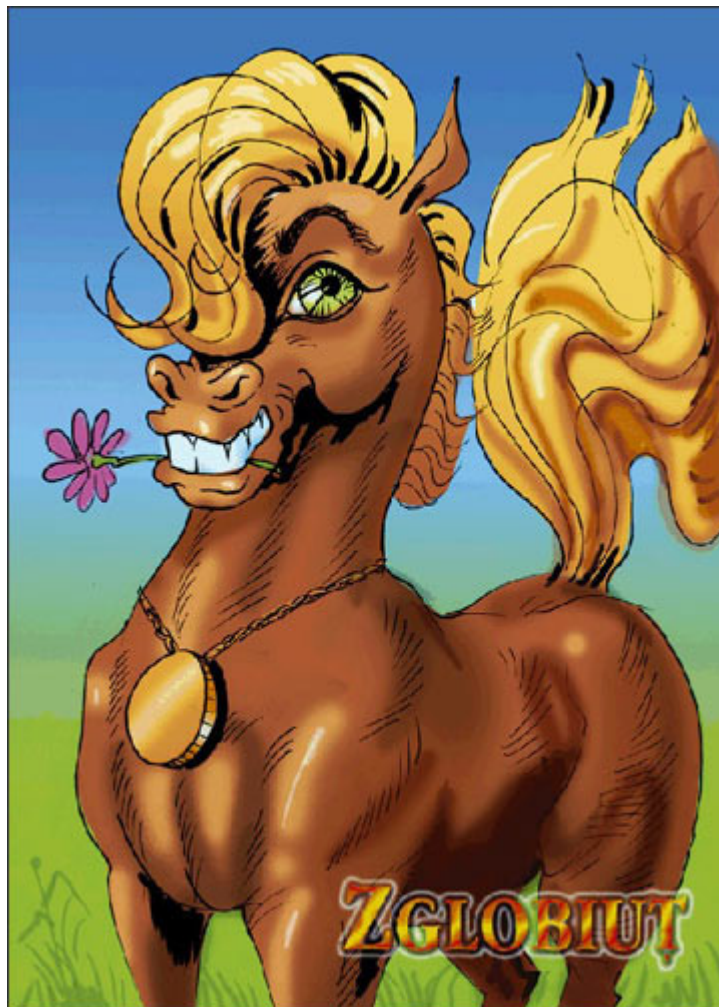
Editura LiterNet
2003

ZGLOBIUȚ

DE CORINA GRECU

51

[Pagina anterioară](#)

[Cuprins](#)

[Pagina următoare](#)

Editura LiterNet
2003

Afost, odată ca niciodată, un căluț. El trăia într-o pădure mare, verde și frumoasă, plină de animale, de frunze și de flori, de zgomote, de mirosuri și de freamăt.

Căluțul era vioi, ba chiar prea vioi.

Toată ziua alerga, bătea din copite și necheza, și nu dormea aproape niciodată. Degeaba ieșea Luna printre nori, degeaba se opreau vântul și freamățul frunzelor din copaci, degeaba se culcau toate animalele din pădure. Căluțul nici nu băga de seamă.

El alerga fericit, necheza vesel și scula din somn toată pădurea.

De aceea i s-a spus Zglobiuț.

Cu toate că, în pădure, toată lumea îl iubea, Zglobiuț trebuia potolit. Animalele trebuiau să se odihnească, puii lor trebuia să doarmă, ca să crească, iar bătrânii pădurii aveau nevoie de liniște, ca să poată lua hotărâri importante.

De aceea, într-o zi, animalele pădurii s-au așezat la sfat.

- Ce ne facem cu Zglobiuț, se întrebară ele.
- Să-l legăm de un copac, spuse vulpea cea vicleană.
- O să rupă pomul și n-o să resolvăm nimic, zise veverița. Iar eu nu o să am unde să mă mai sui.
- Să-l trimitem în altă pădure, spuse cârțița. Așa n-o să-mi mai strice nimeni mușuroaiele.

– Asta nu, nechezară ceilalți căluți. Dacă e vorba pe-așa, plecăm toți și n-o să mai tundă nimeni iarba din poieni.

– Dați-mi-l mie, să-l mănânc, spuse lupul. Eu mă aleg cu o masă bună, iar voi o s-aveți liniște.

– Vai, vai, săriră iepurașii cu urechile ciulite. Zglobiuț este prietenul nostru, nu vă lăsăm să-i faceți așa ceva.

În pădure se lăsă liniștea. Nu se mai auzeau decât bâzâitul albinelor și aripile fluturașilor. Nu mai avea nimeni nici o idee. Toate privirile se îndreptară către bufnița cea înțeleaptă.

– Știu eu ce trebuie făcut, spuse într-un târziu bufnița. Să vină păsărelele!

Și păsărelele veniră. Toate animalele erau curioase, dar bufnița le spuse să se întoarcă la treburile lor. Nu peste mult timp, păsărelele plecară într-o călătorie lungă. Și-au zburat, și-au zburat, peste câmpuri, peste păduri și poieni, peste ape și arături, zi însorită și noapte înstelată, până când au ajuns la o fâneață înmiresmată, plină de floricele roșii și galbene, albastre și portocalii.

În mijlocul fâneții se afla o căluță albă, cu coama în vânt, cu ochișorii verzi și adânci. Căluța pășea cu grație prin iarba verde și înaltă. Din când în când ridica privirea limpede spre cerul albastru și ofta ușor. O chema Liniștuța.

Nimeni nu știe ce i-au spus păsărelele căluței celei cuminți, dar nu peste mult timp, Liniștuța și-a luat rămas bun de la fâneața cea înmiresmată. Și-a mers, și-a mers, zi însorită și noapte înstelată, până a ajuns în pădurea noastră.

Între timp, Zglobiuț reușise să facă cea mai mare năzbâtie. Într-o zi, pe când animalele încercau să-și adoarmă puișorii pentru somnul de după-amiază, se iscă zarvă mare. Nici măcar vântul nu știa ce să mai facă și se apucă să bată din ce mai tare. Crengile copacilor se legăneau neliniștite, iar frunzele mai galbene zburau în vârtejuri de jos până sus. Florile își închiseseră petalele, iar albinele se refugiaseră speriate în stupi.

Zglobiuț stătea pe cea mai înaltă colină din pădure și bătea de mama focului din copite. Și nici măcar nu era singur: îl acompaniau mai mulți iepurași, care băteau cu codițele pe spatele unor țestoase, iar ciocăniturile din copaci țineau ritmul pe trunchiurile tari de stejari. Nu lipseau nici gaițele care, cu vocile lor ascuțite, făceau un tărațoi de nedescris. Bufnița își pierduse răbdarea. Era ora ei de somn cea mai dulce, după ce toată noaptea veghease pădurea cu ochii ei mari, deschiși.

Când a văzut-o pe Liniștuța, Zglobiuț s-a dat trei pași înapoi, cu uimire. Nu mai văzuse niciodată o căluță atât de frumoasă și de liniștită. Apoi au pornit împreună pe sub ramurile copacilor bătrâni.

De atunci, pădurea și-a găsit liniștea. Toate animalele erau mulțumite: puii puteau să doarmă, ca să crească mari, iar bătrânii puteau să se gândească la treburile importante.

Numai bufnița cea înțeleaptă se uita în urma celor doi căluți, mereu împreună, și se gândea: nu peste mult timp, va trebui să caut o altă Liniștuță... Dar asta este o altă poveste.

S F Ă R Ș I T

